

JANA NOVÁKOVÁ

KOLEGOVÉ

Když se jistoty rozpadnou a ty musíš najít samu sebe.
V kanclu najdeš pomoc, oporu a možná i něco víc...

JANA NOVÁKOVÁ

KOLEGOVÉ

Copyright © Jana Nováková, 2026
Ilustrace © Irena Hnídková, 2026
Grada Publishing, a.s. 2026

PÁTEK 23. ČERVNA

„Užijte si výročí!“ loučila se Bětka s Karol při odchodu z práce.

„Prosím tě, co chceš slavit po třinácti letech manželství?“ smála se Karol, „možná si objednáme pizzu a koukneme na film.“

„Ale máš pro Honzu dárek, ne?“

„No jo, koupím letenky do Bruselu. Ale to je spíš dárek pro mě. A spláchnu s tím i jeho zítřejší svátek.“

„Jak jinak,“ štouchla Bětka do Karol a nastoupila do autobusu směř rande s dalším pofidérním klukem, kterého potkala ráno v metru. Vyprávěla o něm a jeho modrých očích při dopolední kávě v kuchyňce tak přesvědčivě, že by jí Karol věřila, že je to láska na první pohled. Ale už dobře věděla, že láska je až to druhé, co Bětka u muže hledá.

Karol se zasnila při představě, že se vrátí zase do Bruselu. Aspoň na chvíli vypadnout z toho stereotypu, který díky své lenosti jinak milovala. *Kéž bychom našli tu malou cukrárnu, kde mě Honza před sto lety požádal o ruku. Určitě už je na tom místě nějaký obchod se suvenýry. Nebo prádelna. V lepším případě večerka přeprodávající nezletilým drogy.*

Proplétala se výstavbou na Pankráci a vzpomínala na doby, kdy nastoupila do relativně nové marketingové firmy, jejíž kanceláře byly ve staré zástavbě na Vinohradech. Tenkrát se cestou domů rozhlížela po zašlých výlohách a radovala se, že se brzy začnou plnit vánoční výzdobou. Plná elánu se těšila, až se bude podílet na neotřelých kampaních. Přesně, jak jí to řekli při pohovoru na pozici stážistky projektového týmu. Potřebovala praxi a téma na diplomku. Po promoci pokračovala na plný úvazek jako asistentka. Z malé firmy se časem stala větší, úspěšnější společnost zavánějící korporátní kulturou a politikou. Čekal na ni kariérní postup, jak jí slíbil vedoucí. Ale zapomněl zmínit, kdy se asi tak přibližně stane. Po několika letech se vyhrabala z asistentky na plnohodnotného člena projektového týmu, nadšení už opadlo a zápal skončil tam, kde přesvědčení, že má její práce smysl. Věděla, že všechno se

točí pořád dokola, jakýkoli náznak inovace či originality se zamítal. Češi chtějí tradiční vánoční motivy. Tradiční vánoční reklamy. Tiše záviděla konkurenčním firmám, když vyšly na trh s reklamou, která strhávala pozornost a udržela se na žebříčku oblíbenosti ještě další roky.

Přesto se občas nechávala unést fantazií a vymýšlela neotřelé kreativní kombinace. Než došla do metra, imaginárně malovala neobvyklé vánoční motivy do moderních prosklených výloh. Z vánočního rozjímání ji vytrhlo uvědomění, že v práci zapomněla obálku s voucherem na bruselské dobrodružství. *Jak překvapivé?* Podívala se na mobil, zatvářila se kysele a ledabyle se na ulici otočila, aby nevypadala jako idiot, který něco zapomněl. Což přesně v tu chvíli byla.

Vlítla do kancelářského komplexu, kde se na ni pán z ostrahy významně podíval. Jeho oči jako by říkaly *tak co zapomněla tentokrát.*

„Já vím, já vím,“ zašklebila se na něj a bezmyšlenkovitě se vrhla do dveří výtahu. Nevšimla si ale vycházejících lidí. Potácela se mezi nimi jako pinballová kulička.

Stála u svého stolu, očima přejížděla po jeho desce a pátrala po obálce. *Kam jsi tu zatracenou obálku zase zastrčila?*

„Doprčic,“ mumlala si tiše pro sebe, když se prohrabovala papíry, které měla ten den v ruce.

„Co tu ještě děláš? Doděláváš resty?“ leknutím sebou cukla, ale pokračovala v přehrabování a ignorovala jeho narážku na chybějící náhledy, které měla od grafika získat už ve středu, ale co mohla dělat, když dal přednost jiné práci.

„Hledám zelenou obálku,“ povzdychla, dosedla na židli i s batohem na zádech a otočila se na Tomáše.

„Úřední předvolání?“

„Cože?“ zmateně se rozhlídla, než jí to došlo. „Běžně chodím na policii třikrát ročně. Hledám obálku s voucherem k výročí,“ automaticky začala přebírat šuplík, který neotevřela dobrého půl roku. *Co kdyby?*

„Jak tě znám, tu obálku máš v batohu,“ poplácal ji Tomáš po rameni a odešel ve své dokonale vyžehlené košili směr dokonale uklizený stůl.

Pan bezchybný mi nebude říkat, jak moc dobře mě zná. Odfikla si, ale samozřejmě se do batohu podívala. A samozřejmě, že tam ta obálka byla, založená v rozečtené knize. Nezbyvalo jí nic jiného, než praštit čelem na stůl a začít se smát vlastní blbosti.

Druhá cesta domů už naštěstí dopadla o něco lépe. Sice po výstupu z tramvaje na Švandáku šlápla na díru v peróně a strhla s sebou kolemjdoucí starší paní, ale to už Karol brala jako nezbytnou součást svého života a nikoli jako něco neobvyklého a katastrofického. Naopak by ji šokovalo, kdyby jednou vytáhla nos z bytu a nic divného by se nestalo.

V kuchyni zapnula kávovar a zamířila do koupelny, kde během vteřiny zapomněla, proč tam vůbec šla. *Nevadí, dám si alespoň rychlou sprchu, než přijde Honza.* Nastoupila na pódium před vyprodaným hledištěm na jejím životním turné a začala zpívat medovým a zároveň chraplavým sexy kontraaltem. Už přes měsíc prázdná lahevka od kondicionéru posloužila jako mikrofon. Do imaginárního potlesku fanoušků zazvonil zvonek.

Doprdele! Špitla, rozklepanou rukou vypnula vodu a bezmyšlenkovitě zhasnula světlo. Co blbneš? Až v tu chvíli jí došlo, že světlo stejně zvenku nikdo neuvidí, ale pud sebezáchovy a panický strach ze zvonků jí nedovolil reagovat inteligentně. Stála nahá ve sprše a čekala. A čekala.

Kde může být Honza? On reaguje na zvonek. A zvedá hovory neznámých volajících. A jedná s úřady. A vůbec mě chrání před lidmi, kteří se snaží prolomit mou hradbu osobního prostoru, kterou si už přes třicet let vcelku úspěšně budu.

Druhé zazvonění. *Infarkt...* Strach jí stále nedovolil se ani pohnout, ale zima ji donutila sebrat odvahu a hodit na sebe župan, který nejméně dva roky neměla na sobě a jen se na něj v rohu koupelny usazoval prach. S bledou, leč odhodlanou tváří pomalu přešla ke dveřím.

„Ano?“ velmi sebejistě šeptnula do telefonu u dveří.

„To jsem já, zlato. Nemám klíče, otevři.“

„Díky bohu,“ oddychla si, otevřela vstupní dveře a zároveň pootevřela dveře do bytu.

„Ahoj, promiň. Nechal jsem v práci klíče i mobil,“ s omluvným výrazem ve tváři si Honza sednul ke kuchyňskému baru.

„A to ses nevrátil a raději jsi vsadil na to, že zvednu ten telefon?“ ukázala direktivně prstem na pekelný stroj.

„Zjistil jsem to až před vchodem, tak jsem to zkusil. Šance, že sebereš odvalu a dojdeš ke dveřím byla pořád větší, než že zvedneš cizí číslo na mobilu.“

„No neeee, Jeho výsost ‚všechnopodkontrolou‘ si až tady všimla, že nemá mobil a klíče? To si zapíšu do diáře.“

„Jestli ho najdeš.“

Předváděla, že zmateně prohledává skříňky a lednici a hledá zmíněný diář. Tohle špičkování patřilo k jejich tradičnímu rituálu. Někdy měla pocit, že by si bez toho už ani nerozuměli.

„Asi jsem ho nechala tam, kde svoji hubenou prdel,“ bokem do něj vrazila, až na židli zavrával.

„To bylo v době, kdy ještě nebyl vynalezen papír.“

Přesně v momentě, kdy po Honzovi hodila utěrku, v Karol hrklo: „Teď mi to došlo! Ty jsi zapomněl mobil! Kdo objedná pizzu?“

„Ty?“

„Tak to radši uvařím!“ rozhodně se obrátila k mrazáku, a než stačila cokoli říct, Honza vstal a chytil ji za ruku.

„Máme výročí. Proč si ho kazit tvým kuchařským uměním? Zajdeme na burger,“ začal si rozpínat košili, což Karol pochopila jako výzvu k převlečení a odchodu.

„Můžeme se projít k tobě do kanclu pro ty věci.“

Zatímco Karol strávila denně přejížděním v socce nejméně hodinu, Honzovi stačilo do kanceláře dojít pěšky ke Carrefouru. Jako pamětníci původního obchodního centra na Smíchově nebyli ochotni se naučit nový název.

„Myslím, že dneska už nepotřebuju být na drátě. Burger, překvapení a domů.“

Překvapení to skutečně bylo. Brusel byl dárek pro oba, to si Karol uvědomovala. Ona ovšem dostala dárek jen pro sebe. Padesát hodin kondičního plavání. S trenérem. S mladým trenérem. Dle Honzy nedávno údajně prohlásila, že by se chtěla naučit kraula, což si vůbec nepamatovala. Navíc takové výkřiky do tmy měla dnes a denně.

„Že já jsem dnes ten zvonek neignorovala!“ mumlala si pro sebe při dopíjení točené Kofoly a sledovala Honzu, jak platí. *Aspoň tu peněženku nezapomněl, kdybychom šli k němu do kanclu, stáhla bych ho cestou do knihkupectví.*

PONDĚLÍ 26. ČERVNA

„Ale vždyť je to super, že tě Honza poslouchá!“ Bětka byla evidentně na straně Honzy, když se jí Karol svěřila s tím, jak byla celý víkend rozladěná, protože měla hrůzu z kondičních hodin.

„To možná poslouchá, ale přeci mě zná. Ví, že já se každý den nadchnu pro novou věc. A navíc...“ očima pátrala po ztracené složce na ploše svého notebooku.

„Navíc?“ vybídla ji Bětka netrpělivě k dokončení.

„Navíc ví, jak nesnáším odhalovat svoje tělo v plavkách.“

„Měl ti dát nějaký kurz sebevědomí, ty pako!“ zakroutila hlavou a zamířila do zasedačky, protože začínala schůzka ohledně velikonoční kampaně, která měla startovat za téměř deset měsíců.

> *Jak se jmenuje ten trener?*

Zpráva od Bětky blikla na notebooku ihned po úvodním představení velmi překvapujícího motivu pro Velikonoce. *Vajíčka. Dvanáct let tu dřepím a dvanáct let jsou vždycky všichni nadšení myšlenkou vajíček, kuřátek a zajíčka na Velikonoce. Už se těším na příští Vánoce.*

*To budeme zase všichni měsíce a měsíce usilovně přemýšlet a pak se vy-
tasíme se stromečkem, dárky a betlémem.*

> Nevím. Proc?

> Chtela jsem se na něj mrknout.

> Aha, doma se podívám na ten voucher...

> Mam ho!

Bětka vítězoslavně mrkla přes stůl na Karol, která nestihla kolikrát zprávu ani odeslat, zatímco její mladší a k technologiím otevřenější kolegyně už měla informace vytištěné na stole i s GPS lokací, výpisy z účtu a lékové karty hledané osoby.

> Ano, Sherlocku?

> To si necháme na obed.

Zbytek schůzky už se Karol plně soustředila na prezentaci nadřizovaných. Občas ji ale vyrušil potutelný úsměv Bětky. A na obědě zjistila proč.

„To přeci nemůže být reálná fotka. To je AI.“

„Ne, tahle fotka je sice z Instagramu, ale má podobný fotky i na stránkách tý plavecký školy. Tam by nedávali upravenou fotku. Tohle je, moje milá, realita. Velmi sexy realita.“

„Ne že by takový kluk zavadil pohledem o mně, ale teď už tuplem nemůžu jít!“

„Jestli nechceš, hlásím se dobrovolně místo tebe,“ prohlásila Bětká, zatímco si smetla neviditelné smítko z ramene a vyzývavě stáhla tričko, aby tak odhalila svůj plný dekolt.

„Ve tvém věku jsem taky měla v plavkách co ukazovat. Nebo spíš nemusela skrývat přebytky,“ poplácala se Karol po stehnech a smutně se podívala na svůj talíř plný salátu a pokukovala na pečená žebírka s hranolky, které se topily v záplavě omáčky plné mastných ok na Bětkčině talíři.

„Ty můžeš vyjít celou jídelnu a jsi jako lunt. Mně se stačí podívat na tvůj talíř a ručička na váze se povážlivě rozkmitá a posune o pět kilo nahoru. Spravedlnost neexistuje,“ rýpla si Karol, ale sama se tomu zasmála.

„Když máš příjem, musí být výdej.“

„Na ty tvoje výdeje energie už nemám věk.“

Bětka pokradmu pozorovala jednoho nově příchozího kolegu, jenž patřil k obdivovaným v celé firmě. Nevědomky se zahryzla do spodního rtu, čímž potvrdila, že obě myslí ten samý výdej energie.

„Co jsem říkala!“ kopl Bětku pod stolem. „Teď mi to došlo. Rande s metroušem nedopadlo, že jo? A ty si nedáš pokoj a hledáš náhradu tady? Jak dlouho trvalo, než ses zbavila toho kluka z personálního?“

„Ale byla to sranda, ne?“ zářivě se uculila.

To byla. Hlavně, když ses před ním měsíc schovávala, protože nebral NE jako NE. Ale já ti vlastně tohle závidím. Že to bereš hákem. Když to nikam nevede, tak ho vykopneš klidně z rozjetého vlaku a hned nahodíš výhybku do jiné stanice. Vzpomeň si sama na sebe, taky jsi byla mladá, ozvala se Karolína. Ta část Karol, která byla drsná, přidrží, ale hlavně sebevědomá. A také dlouhé roky upozaděná. Bloumala ve vzpomínkách, zatímco přehazovala salát na talíři ze strany na stranu, jako by pod ním měla být slanina.

„A ne, rande nedopadlo. Nepřišel. Neodepsal. Jdeme dál. Takže, co budeš dělat s tím plaváním?“

„Počkej, jak nepřišel? Neodepsal?“

„Vyghostoval mě, dneska klasika,“ klidně vysvětlila Bětko a odhalila Karol další z podivností mladší generace. „Takže co ten trenér?“

„Přes prázdniny nemá smysl někam chodit, budou tam mraky lidí. Počkám na podzim. A budu se modlit, aby na to Honza zapomněl,“ ukončila diskuzi triumfálně.

STŘEDA 28. ČERVNA

„Potřebuju se s tebou domluvit na tom Bruselu,“ Karol s plnou pusou snídaně ukazovala na plnící se kalendář, který visel na lednici.

Další tři měsíce to byla jedna akce za druhou. Léto přeje festivalům, grilovačkám, výletům, teambuildingům a dalším socializačním akcím, kterých se ještě před několika lety účastnili spolu. Poslední roky v kalendáři převládala modrá barva, která patřila Honzovým aktivitám. Karol s díky většinu akcí přenechala jen jemu a těšila se na dny plné posedávání v kavárnách a klidného léta.

„Ještě nevím, jak to bude. Přes léto,“ zkoumavě prohlížel volné víkendy v kalendáři, „budeme mít nějaký projekty, tak budu rád, když si odpočinu. Můžeme zatím sledovat ceny letenek a případně to nechat na podzim.“

Karol až po chvíli došlo, že víceméně podobnou výmluvu si chystala na kurz plavání, ale vzhledem k tomu, že se Honza nepídil po jejích plánech, nic neříkala.

„Když jsme u toho,“ Honza vzal propisku a v každém týdnu vyškrtal pár večerů, „domluvili jsme se s Martinem a trenérem, že budeme přes léto víc makat. Přidáme fitko. Na podzim bude zase turnaj.“

„Stejně na ty turnaje chodíte kvůli oslavě,“ vysmála se jejich sportovním ambicím, „ať už vyhrajete, nebo ne.“

„No jo,“ ušklíbl se Honza jejímu posměšku, „dneska mimochodem jdu taky.“

„Super, já si konečně vyklidím šatnu, aspoň se tu nebudeš motat.“

„To má být ten jarní úklid, o kterým mluvíš od března?“ políbil ji na tvář a odešel do koupelny.

Karol se celý den těšila, jak odlehčí svému šatníku a duši. Třídění oblečení a věcí jí dělalo dobře. Jako by se osvobozovala od svého starého, omšelého já. Vítila pak s otevřenou náručí své nové já. Zahalené do nových šatů, svetříků, triček a dalších hadříků, které nutně potřebovala dokoupit, protože najednou neměla co na sebe.

Samozřejmě více jak půlku z nově nakoupených svršků nikdy ani nerozbalila, protože v té osvobozující euforii si obvykle koupila nepochopitelně barevné kombinace a velmi extravagantní kousky. Přitom si každé ráno vzala své oblíbené černé kalhoty či šedivou sukni, k tomu decentní halenku, a když chtěla šokovat, doplnila svůj outfit o barevný šátek. Nicméně koloběh výměny šatníku se téměř každý rok opakoval se stejným scénářem.

Když dorazila večer domů, pustila si rádio, nachystala tašky, které hodlala po debordelizaci odnést do kontejneru na oblečení, připravila si i box na oblečení, které zařadí do kategorie „kdybych zhubla“. Dřív ještě mívala krabici s kategorií „kdybych ztloustla“, ale zjistila, že to její mozek bere jako výzvu. Plná elánu se pustila do třídění.

Po hodině seděla shrbená mezi vytahanými hromadami oblečení. Na sobě měla kalhoty, které přes veškerou snahu nedopla, takže z nich trochu přetékala. Byla nasoukaná ve třpytivém topu, který vydolovala z hloubi šatníku. Koupila si ho v pomatení myslí před třemi lety na dovolené v Itálii, protože se nechala zlákat upovídanou prodavačkou v butiku. Korunu jejímu outfitu dodával epesní růžový klobouček s umělými květinami.

Jen imbecil si může koupit takovou hovadinu, nadávala si v duchu, když se snažila rozmotat a rozepnout bižuterní náramek propojený s prstýnky. Aktuálně zaháknutý z boku do onoho třpytivého topu. *Doufám, že se Honza nevrátí moc brzy. Tohle bych asi nedokázala inteligentně a věrohodně vysvětlit. A už vůbec ne obhájit pak tvůj hraný údiv nad nepochopitelně vysokými měsíčními výdaji,* dodala potouchle Karolína. *Protože ty přeci neutráčíš za zbytečnosti!*

No, nedá se nic dělat, povzdechla si po chvíli, došla pro nůžky a odstříhla zatrhnutou nit. Vysvobodila svoji ruku a zhrozila se nad stavem ložnice. *Ani Tlustá Berta by neudělala takovou paseku.* Rozhlížela se po pokoji a zastavila se u zrcadla. *Sakra, ale ty vypadáš jako Tlustá Berta! To je fakt už příliš.* Odlepila oči z odrazu v zrcadle, podívala se přímo na své povadlé břicho a popleskala ho. *Skoro do ničeho se už nevejdeš. Měla bys na sobě začít pracovat.* Karol se nad tou

myšlenkou pozastavila. *To zní jako bych si měla vzít montérky a jít makat. Jo, to bys měla!* Přisadila si znechuceně Karolína. *S lopatou. Vykopat si rovnou díru v zemi na rakev.*

PÁTEK 30. ČERVNA

Karol si připravovala prezentaci pro jednu menší firmu, která chtěla oživit své pobočky novým interiérem a navazující reklamou. Vzhledem k tomu, že jí kolegové dodali předpokládané náklady ve čtvrtek večer, musela tu nejodpornější a nejotravnější část podkladů zpracovávat v pátek ráno. V pátek ráno, kdy už se mozek vidí na dvoudenní dovolené na jachtě s názvem gauč. V pátek ráno, kdy mozková kapacita a akcelerace klesnou do záporných hodnot, protože po čtyřech dnech víceméně stoprocentního nasazení už ten výkon nelze udržet. V pátek ráno, kdy se v kuchyňce rozbil kávovar.

Usrkávala studené rozpustné bezkofeinové kafe, které jí nabídla těhotná kolegyně. *To je břecha. Další důvod na seznam „proč nemít děti“.* Propočítávala náklady na jednotlivé části kampaně a výsledky uváděla do prezentace, kterou v pondělí měli procházet a následně prezentovat klientovi. Karol se s hraným zaujetím dívala do tabulek a čísla se jí míhala před očima. *Takhle to nikdy nedodělám.* Promnula si unavené oči. *Takže když měsíčně máme zaokrouhleně 1000, za čtrnáct dní to bude...* Otevřela kalkulačku a zadala 1000:2. 500. *To. Snad. Ne.* Došlo jí, co to počítá za pitomost. A zároveň jí došlo, že nad ní stojí Tomáš a sleduje její počínání a počítání. *Takže 500 krát 15,64. Ano, 7820.* Přikývla a vypsala si číslo do poznámek. *Krát 2,1... 16422. Zajímavé.* Odkášala si a částku nakonec vydělila 3,5. 4692. Na důkaz spokojenosti s vlastním propočtem decentně kývla hlavou a otočila se.

„Ahoj Tomáši, potřebuješ něco?“ vybafla.

„Čau Karol, jen jsem se chtěl zeptat, jestli nepotřebuješ pomoc s těmi čísly. Ale vidím, že si vedeš skvěle,“ sklonil se, aby lépe viděl na propočet. Udiveně se podíval na výsledek, pozvedl obočí a rty zkroutil do jízlivé grimasy.

„Jo, děkuju. V pondělí na to mrkneme,“ usmála se, ale cítila, jak se začíná červenat pod jeho propalujícím pohledem.

Nechci poslouchat tvoje kecy, že to uděláš. Tedy já bych chtěla, abys to dopočítal, ale ne tímhle stylem. Nečum na mě tak samolibě a jdi ponížovat a shazovat někoho jiného, kdo neovládá matiku základní školy.

„Okej, tak se těším na prezentaci, zejména na číslo čtyři tisíce šest set devadesát dva,“ blahosklonně pokývl a odešel.

Jestli si do pondělí zapamatuje to číslo, tak je robot a ne člověk. Přesto Karol další hodinu uvažovala nad tím, kam to číslo v prezentaci dát, aby si ji nemohl vychutnat. Nic kloudného nevymyslela a po obědě už si nebyla schopná ono číslo ani vybavit.

PONDĚLÍ 3. ČERVENCE

První prázdninový víkend Karol prožila obklopena svými věrnými přáteli. Z jedné strany pohovka, z druhé zatažené žaluzie, v jedné ruce kniha a ve druhé hrnek s kávou. Ačkoli ji Honza lákal ven na zmrzlinu, odolala té pobídce, protože venku bylo nesnesitelné teplo a určitě houfy turistů.

„Co jste dělali o víkendu?“ zajímala se Bětka v pondělí ráno u již fungujícího kávovaru.

„Přečetla jsem dvě knihy!“ hrdě prohlásila Karol.

Bětka ji seřela opovrhlivým gestem: „Já zapomněla, že vy lidi v seniorním věku trávíte krásný počasí se zataženými závěsy, ale Honza byl určitě venku, potkala jsem ho v sobotu na tahu.“

„Jo, byli zapít něčí dítě nebo svobodu,“ Karol si nemohla vzpomenout, protože Honzův kalendář byl neustále přeplněný akcemi

s kamarády. Před lety se už přestala doptávat, ne že by vypadala jako žárlivka, ale jako pitomec, který si nic nepamatuje. Zavedli si sice kalendář na lednici, ale ani to její paměti nepomohlo.

Ranní porada se přehoupla do poobědového meetingu, kde se měla probírat prezentace, jejíž podklady Karol dodělala v pátek k večeru. V zasedačce se sešlo pět lidí a rozebírali jednotlivé formule, vizuály a návrhy. Karol neměla takové předváděčky v oblíbě, protože si uvědomovala svou roztěkanost a nepozornost při tvorbě prezentací. *Tak super, dnes to nebylo tak hrozné. Možná se to jednou naučím i bez nervů. Do důchodu času dost.* Oddychla si na konci prezentace, když si balila věci.

„Karol, počkej,“ Tomáš ji při odchodu chytil za předloktí, „nechtěla bys už příště prezentovat svoji práci klientovi?“

„Co? Já?“

„Ne, recepční!“ sarkasticky odseknul nad jejím údivem. „Já vím, že z toho máš hrůzu, ale už se tomu vyhýbáš několik let.“

„Děkuju, ale nejsem v prezentování moc dobrá,“ začervenala se.

„Ale jsi,“ podpořil ji upřímným úsměvem.

No ty krásó, on mě pochválil? To až řeknu Bětce. Hlavně se nečerveněj! Ne! Opovaž se červenat! Zachovej si důstojnost! Křičela Karolína. *Pozdě.* Karol polilo horko, naštěstí ve chvíli, kdy už Tomáš mířil ze zasedačky.

„Mimochodem,“ zarazil se ještě ve dveřích, „čtyři tisíce šest set devadesát dva.“

Ani se neotočil a odešel.

Bětka vytáhla Karol po práci na procházku zakončenou večerí a prosecem. Během ploužení rozpálenými a přelidněnými uličkami Starého Města probraly nejpodstatnější drby, které se poslední dobou nesly firmou. Než dorazily do oblíbené restaurace na Národce, připomněla Karol i historky z dob, kdy ještě Bětka chodila na střední.

„Kdyby rovnou všichni mluvili na rovinu, neměla by půlka lidí ve firmě o čem mluvit.“

„A druhá půlka lidí by neměla co na práci,“ doplnila Karol Běťčino prohlášení, zatímco si vybírala v jídelním lístku.

Dala bych si ten salát, ale nenajím se z něho. Nenajíš, ale ta pizza zavání dalším kilem navíc. A není to v mém případě už jedno? Karol se automaticky podívala na své břicho. *Není, nemusíš přidávat další michelinský záhyb, už takhle tvoje břicho připomíná vlnobití. Hej, ale jen když sedím. Když stojím není to tak strašné!* Podobné dohady se Karol odehrávaly v hlavě téměř při každém výběru jídla. Než si Běťka objednala, Karol v hlavě čtyřikrát změnila výběr.

„Kuřecí steak s grilovanou zeleninou,“ sotva se Karol nadechla, Běťka za ni objednávku dopověděla.

„Chodíme sem poslední dva roky. Poslední dva roky čučíš do toho lístku, přemítáš, co si dáš, co si nedáš, co je lepší, co je zdravější, na co máš či nemáš chuť a stejně si vždycky objednáš to samý,“ dobírala si ji Běťka, když servírka odešla.

„Kdybich měla na výběr ze dvou jídel, tak je to jednoduché, ale takhle? Jakmile mám větší výběr, stejně se vrátím k tomu samému. Dvacet let jsem neměla jiný jogurt než borůvkový. Nikdy mě nenapadne si vzít jinou příchut’.“

„Já vím, že vy autisti to tak máte,“ pokračovala v dobírání Běťka, „je mi jasný, že pokud tě nevyhodí, tak zůstaneš ve firmě do důchodu. Vždyť i chlapa jsi třináct let nevyměnila.“

„Čtrnáct,“ opravila ji, „třináct let manželé.“

„Když nad tím uvažuju, možná je pro mě jednodušší vyměnit chlapa, než si vybrat jinou příchut’ jogurtu,“ přiznala se po chvíli a vrhla se na sklenici prosecca.

„V tomhle nemůžu nesouhlasit,“ na potvrzení svých slov si přitukly. *Ne každý má na takové změny žaludek. Ty jsi od začátku roku randila s více chlapy než já za celý svůj život!* Opovrčlivě ji Karol odsoudila, zatímco Karolína si myslela přesný opak. *Ty jí to můžeš jen závidět!*

„Mimochodem, ta nová holka z právního,“ Bětko čekala na potvrzení, že Karol ví, o kom mluví, „no ta nová hubená jak lunt, hezká, usměvavá. Každý chlap se za ní otáčí? Nesympatická mrcha už od první chvíle?“ Bětko ale marně čekala na pochopení.

„Nevím o žádný nový, ale zatím jsi popsala samu sebe. Takhle jsme o tobě mluvily, když jsi přišla ty,“ Karol vrátila předchozí Bětko rýpnutí.

„To mě dojalo. Už dlouho mi nikdo neřekl nic tak pěkného,“ Bětko si teatrálně ořela pomyslnou slzu dojetí, „nicméně tahle nová holka si prý zkusila oslovit našeho pana tajemného a dokonalého.“

„Ne? Fakt?! Odpálkoval ji?“ vyzvídala nedočkavě Karol.

„Samozřejmě! Mě by vážně zajímalo, co má Tomáš za problém,“ zamyslela se.

„O jeho problému už jsem slyšela tolik teorií. Když jsem nastoupila, byl ještě celkem snesitelný. Vlastně to byl docela v pohodě týpek. Ale co si vybavuju, tak se tenkrát prý spálil a od té doby je uzavřený. Už je to strašně dávno.“

„Mluvíš jako Rose v Titaniku. It's been eighty-four years.“

„Taky mi přijde, že tak dlouho v tomhle ústavu dělám. Tomáš tu je asi o dva roky déle, takže patnáct let?“ dopočítávala se Karol.

„I tím se vysvětluje jeho chování. Zhrzený, a navíc mu to tady leze na mozek,“ uzavřela debatu Bětko a vrhla se na pizzu plnou lahodných kalorií.

ÚTERÝ 4. ČERVENCE

Večer s Bětkou a s proseccem se protáhl do brzkých ranních hodin, což pro Karol znamenalo útrpné zmrtvýchvstání. *Na tohle jsi už stará!* Vypnula třetí budík a převalila se na druhou půlku postele, která byla prázdná a studená. *Honza už asi musel jít do*

práce, do háje, kolik je? Karol se vymrštila z postele a s rychlostí, kterou byla po propitém večeru schopna vydolovat z pozbývajících energie, se vysprchovala, oblékla a udělala ze sebe průměrně vypadající osobu ženského pohlaví. Dobelhala se do práce a zasedla ke svému stolu v momentě, kdy se ostatní zvedali na první ranní schůzku.

„Proč sis nevzala home office?“ zeptala se Bětka při vstupu do zasedačky.

Protože mě to dohájí ani nenapadlo! Karol nemusela nic říkat nahlas, její zmuchlaný obličej mluvil za vše. Byla ráda, že se mohla zhroutit na židli a vypnout. *A co tu chceš dělat bez notesu?* Karolína byla ve svém živlu, ráda se pitvala v chybách Karol. S funěním se Karol zvedla a došla si pro notebook, a aby to ráno nebylo málo hektické, vrazila do Tomáše, který ji jen sjel pohledem. *Posluž si. Řekni mi něco o dochvilnosti, střízlivosti a zodpovědnosti.*

„Nový trend?“ pozvedl výsměšně jedno obočí a zadíval se na její boty.

Trend? Oněměle zírala na své boty. Každou jinou. Jednu pravou. Jednu levou. Jednu černou tenisku. Jednu hnědou polobotku. *Nebelhám, protože jsem stará, ale protože jsem blbá. Výborně.* Zpomalila a klidně si přezula pantofle, které měla zamotané v kabelech u stolu. *Stejně už přijdu pozdě a bude si ze mě utahovat.*

Grafické přehledy a analýzy našťestí zaměstnaly všechny kolegy. Nejvíce Tomáše, který jako vždy jen pouhým přelétnutím výsledků našel chybu. S gustem začal grilovat kolegu, který strávil nad přípravou několik perných hodin.

> *Rain Man v akci...*

Zpráva od Bětky Karol probudila ze zamlženého tupého zírání.

> *Ja se vzdycky jen modlím, aby nezacal vyvolavat jako ve skole – tak trido, kdo kolegu opravi?*

> *Hmmm, Tomas a ucitel? To by bylo moc pekne 3:)*

Karol se nechápavě podívala na Bětku a pak na Tomáše. Zkoumavě si ho prohlédla a přikývla.

> Bryle, pres ktore by se na tebe jen prezirave podival. Pravitko do ruky, kterym by ledabyly placal do druhe ruky.

> Karol???!!!! Ty jsi jeste opila? :D

> Tak urcite, jinak bych tohle nenapsala. Navic o nem :D

> Jeste se z tebe díky mne stane flundra <3

Karol propíchla pohledem Bětku na druhé straně zasedačky a pozornost odvrátila zpět k ostatním kolegům.

Ačkoli den začal jako jedna velká pohroma, odpoledne se překulilo bez dalších záseků a Karol dorazila domů s větší energií, než když ráno odcházela. Honza chystal večeri, ale připravená taška s tenisovou raketou u dveří znamenala, že s Karol jíst nebude.

„Ahoj zlato,“ pozdravil z kuchyně, „večeri ti nechám na stole, za chvíli jdu na trénink a pak jdeme s Martinem na pivo.“

„Tak to na tebe čekat nebude,“ prošla kolem Honzy, plácla ho přes zadek a téměř spadla na gauč.

„Zítra ráno zajdeme do fitka a pak chceme dodělat projekt. Využít svátků, protože nikdo nebude otravovat. Možná tím zabijeme i čtvrtěk. Stejně nemáme nic v plánu. Nevadí?“

„Vůbec,“ promnula si unaveně obličej, „mám co číst a kafe tu taky nějaký najdu.“

„Zásoba kávy na dvacet let a knížky až do důchodu, to by ti mohlo na dva dny vystačit.“

„A co alespoň v pátek zajít na večeri?“ nadhodila společný program.

„Nemáš v pátek Adélu?“ nůž, kterým právě dokrájel zeleninu, zapíchl do kalendáře.

„No jo, já bych na to zase zapomněla,“ převalila se na břicho a hlavu zabořila do polštáře, jako by se měla schovat před dalším alkoholovým oparem.

„V tom případě navrhuji sobotní snídani s putýnkou černé kávy

po další opici,“ suše prohlásil Honza, uklidil po sobě kuchyň a při odchodu tradičně políbil Karol na tváři.

To je tak super, když si nestojíme za zadkem a máme každý svůj prostor. Dneska bych se stejně nezmohla na žádnou debatu, nedej bože sex. Při myšlence na sex se oklepala, jako by měla sníst plíčky na smetaně a zapít je mlíkem. Zás tak špatný ten sex není! Ale nemusíme ho provozovat často, že ne?

PÁTEK 7. ČERVENCE

Jako každý první pátek v měsíci seděla Karol v hospodě u stolu a čekala na Adélu. *Kdybychom si před lety nestanovily tuhle tradici, tak bychom se vídaly asi jen na pohřbech. Těch zatím není tolik, ale časem a s věkem začnou přibývat.*

Z pochmurných myšlenek ji vytrhla řítící se lavina, která při dosednutí na lavici vyprskla něco jako pozdrav.

„Sorry, nestíhám!“

„Nikdy nestíháš,“ upozornila Karol a zase ji zalil pocit klidu, protože existovala ještě větší ztřeštěná střela, než byla ona sama.

A taky pocit vděčnosti, že si tahle bláznivá vichřice vždycky našla čas na posezení s Karol, ačkoli na Adélu doma čekal zoufalý manžel se dvěma dětmi. Od dětství byly obě naprosto a zcela mimo jakékoli standardní společenské škatulky. Každá svým způsobem jedinečná ve své odlišnosti, proto se skvěle doplňovaly. Ve škole patřily mezi ty držkaté, neutišitelné a věčně problémové. Ne že by měly problém s učením, spíš měly problém vydržet v klidu sedět a poslouchat učitele. Jejich tradiční sedánky se obvykle točily okolo zážitků z dětství, mládí a puberty. Občas se vyloupila vzpomínka, kterou by bylo lepší nechat dřímat pod nánosem času, ale o co větší zhovadilost to byla, o to víc se tomu dokázaly smát.

„Panáka?“ Adél na nic nečekala a začala zostra.

„Víno?“ chtěla ji Karol zpomalit.

Když před patnácti lety přišla Adéla s tím, že je těhotná, nebylo to překvapením. Na rozdíl od Karol děti vždycky chtěla, ochotně vyměnila probdělé noci nad skripty za probdělé noci nad plnými plenami. Karol očekávala, že se Adéla uklidní, že se z ní stane rozumná a zodpovědná osoba. A taky usedlá a nudná, ale když se ani u druhého dítěte tento stav nedostavil, mávli nad tím všichni rukou. Děti byly šťastné, Adéla byla šťastná a Petr? No, ten musel být taky šťastný.

„Však na ty panáky dojde později,“ jedním mrknutím přivábila číšníka, aby objednala.

„Sedím tu už čtvrt hodiny a nikdo si mě nevšimne. Ty si ani nestihneš odložit kabelku a už máš objednáno.“

„Ano, já se nebojím promluvit na lidi. Na lidi, které známe obě už dvacet let.“

„Třicet let, miláčku,“ zašklebila se, protože číšník Tonda byl jejich bývalý spolužák ze školky. Vždycky Adéle ráda připomenula tvrdou realitu jejich pravého věku.

Večerní diskuse se proplétala obvyklými tématy. Rodina, práce, kamarádi, dovolená, oprašování dávných vzpomínek na bývalé eskapády a milence. U toho standardně vydržely nejdéle, ale nakonec skončily, tradičně, u drbů.

„Mám morální dilema,“ zamyslela se Adél na chvíli.

„Ty ani nevíš, co je morálka.“

„No v tomhle případě asi tuším, co to slovo znamená. Viděla jsem manžela jedné kamarádky s jinou ženskou. A nevím, jestli to mám tý kámošce říct?“ nerozhodně u Karol hledala rozhrěšení.

„Pff. Znáš ji dobře?“

„Řekla bych, že jo.“

„A chceš ji znát i nadále?“ smála se Karol.

„Jo.“

„No, tak to jí to asi řekni. Protože si vezmi, že bys byla ve stejné situaci. Asi bys to taky radši chtěla vědět, než aby z tebe někdo

dělal pitomce. Ale víš jistě, že to byl její manžel? A jestli jo, že to nebyla třeba jeho sestra?“

„Vím určitě, že sestra to nebyla. Řekněme, že se sestrou se vášnivě nelíbáš.“

„Dobře,“ zakřenila se Karol.

„Ale nechci být poslem špatných zpráv. Navíc, co když mi to neuvěří? Jsou spolu tak dlouho! A je to prostě šmejdl!“ rozožhnula se.

„Uvěří, neuvěří. To už je pak její problém,“ Karol pokrčila rameny a ledabyly se napila vína.

„Jsi to ty!“ vypískla Adéla Karol téměř do obličeje.

Víno, které akorát vypila, nestihla spolknout a vyletělo jí nosem. Adéla by se tomu normálně začala smát. Teď na Karol zírala jako na chudinku. *Pane bože, ona mě lituje. Ona si nedělá srandu*, křičely na Karol její myšlenky.

Rozostřeným pohledem bloudila po Adélině tváři, která byla strnulá a čekala, co Karol udělá. Nic neslyšela. Čas jako by se zastavil. Na hrudníku cítila nesmírnou tíhu a zároveň prázdno. A v hlavě letěla jedna úvaha za druhou, ale Karol jim nestačila. Automaticky se nahrabila, opřela o sedačku a začala si hryzat nehet. Nevěděla, jak dlouho tak seděla, než jí Adéla položila ruku na klepající nohu a podívala se jí přímo do očí.

Začínala se chytat zpomalujících myšlenek. *Co to znamená? Co mám dělat? To nemůže být pravda! Určitě se spletla. No tak, dobře víš, že je to pravda. Děje se to. Teď a tady se ti hroutí život! Blbost! Proč? Kdy? Jak? Proč se to stalo? Kdy k tomu došlo? Jak to, že jsem si toho nevšimla? Vždycky jsem si myslela, že nám se to nestane. Vám ne. Tobě ano. Kurvafix!* Zlost a rozčilení v ní začalo převládat nad poddajností a sebelítostí.

Adéla ji sledovala a přikyvovala na každou z jejích myšlenek. Zнала Karol až příliš dobře a uměla z jejího výrazu číst, co se jí honí hlavou.

„Už je čas na toho panáka?“ opatrně se zeptala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kolegové***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.